

ע"פ 3242/12 - אלמוני נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פלייליים
ע"פ 3242/12

לפני: כבוד השופט א' רובינשטיין
כבוד השופט ח' מלצר
כבוד השופט י' דנציגר

המערער: אלמוני

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה
מיום 14.03.2012 בת"פ 602-08-11 שניתן על ידי
השופטת ח' הורוביץ

תאריך הישיבה: י"ד בסיון התשע"ד (12.6.2014)

בשם המערער: עו"ד אורי פלדמן
בשם המשיבה: עו"ד חיים שוויצר
בשם שירות המבחן: גב' ברכה וייס

פסק-דין

השופט י' דנציגר:

לפנינו ערעור על גזר הדין שהושת על המערער בבית המשפט המחוזי בחיפה (השופטת ח' הורוביץ) מיום 14.3.2012 בת"פ 602-08-11, במסגרתו הושתו על המערער העונשים הבאים: 13 שנות מאסר בפועל (בניכוי ימי מעצר); שנתיים מאסר על תנאי לבל יעבור במשך שלוש שנים עבירות אלימות מסוג פשע; פיצויים למתלוננת בסך 120,000 ש"ח.

1. האישום הראשון - המתלוננת והמערער היו בני זוג עד סמוך למועדים הרלוונטיים לכתב האישום. מספר ימים לפני יום 12.7.2011 אמרה המתלוננת למערער כי היא מעוניינת להיפרד ממנו. ביום 12.7.2011, סמוך לשעה 15:30, הגיע המערער למקום עבודתה של המתלוננת וביקש לשוחח עימה, על רקע כוונתה להיפרד ממנו. המתלוננת הסכימה להתלוות אל המערער, והשניים נכנסו לרכבה והחלו בנסיעה. המתלוננת הסיעה את המערער לבקשתו לעבר ביתו שבישוב סמוך, ובהתאם לבקשתו היא פנתה לשביל עפר במטע זיתים הסמוך לישוב. בהגיעם לשביל העפר עצרה המתלוננת את הרכב כדי שהמערער ירד מהרכב. בשלב זה שלף המערער סכין ודקר את המתלוננת 18 דקירות - 5 דקירות ביד שמאל באזור הזרוע והמרפק, 3 דקירות בחזה השמאלי העליון, 5 דקירות בבטן עליונה משמאל, 4 דקירות במרכז הבטן ודקירה נוספת במפשעה השמאלית - וכל זאת מתוך כוונה לגרום לה חבלה חמורה, נכות או מום. בהמשך ובטרם הזעיק אמבולנס עבור המתלוננת, הורה המערער למתלוננת הפצועה לספר כי היא נדקרה על ידי אדם שאינה מכירה ושאותו אספה במהלך נסיעתה, וכי רק לאחר מכן טלפנה למערער וביקשה שיגיע לעזרתה, וכל זאת על מנת להניעה למסור הודעת שווא בחקירה על פי דין. בשלב זה חייג המערער מהטלפון הסלולרי של המתלוננת לטלפון הסלולרי שלו, וכל זאת בכוונה למנוע או להכשיל הליך שיפוטי. לאחר מכן נהג המערער ברכב, כשהמתלוננת הפצועה לצידו והתקשר מספר פעמים למד"א ובכל פעם מסר מיקומים שונים בהם ניתן יהיה למצוא את המתלוננת וליתן לה טיפול רפואי. לבסוף הביא המערער את המתלוננת לתחנת דלק בסמוך לישוב ומסר למד"א שהמתלוננת נמצאת שם. בשלב מסוים במהלך הנסיעה העביר המערער את המתלוננת הפצועה מהמושב שליד הנהג למושב הנהג. המתלוננת פונתה על ידי אנשי מד"א לבית חולים, שם נותחה ואושפזה, ואובחנו בה פצעי דקירה מרובים שחדרו לחלל הבטן וגרמו לדימום פעיל, ודקירה אחת שפגעה במעי הדק.

לפיכך הואשם המערער בעבירות הבאות: חבלה בכוונה מחמירה, בהתאם לסעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); הדחה בחקירה, בהתאם לסעיף 245(א) לחוק העונשין; חטיפה, בהתאם לסעיף 369 לחוק העונשין.

2. האישום השני - במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, כחודש לפני יום 12.7.2011, עת שהה המערער עם המתלוננת ברכבה, איים המערער על המתלוננת באומרו כי יפגע בה ככל שתפרד ממנו. בשלב מסוים הוציא המערער סכין גדולה, אותה החזיק שלא כדין ולמטרה לא כשרה, ואיים באמצעותה על המתלוננת. לפיכך הואשם המערער בעבירת איומים, בהתאם לסעיף 192 לחוק העונשין.

3. האישום השלישי - ביום 21.7.2011 שהה המערער בתא המעצר יחד עם אדם נוסף (להלן: האחר). המערער פנה אל האחר וסיפר לו כי הוא עצור בגין חשד לדקירת חברתו המתלוננת, ושאל אותו האם הוא מכיר אדם השייך ל"מאפייה" או ל"עולם התחתון" שיכול לנקום במתלוננת ולגרום לה חבלה חמורה. לפיכך הואשם המערער בעבירת קשירת קשר לפשע, בהתאם לסעיף 499(א)(1) בצירוף סעיף 25 לחוק העונשין.

ההליכים בבית המשפט המחוזי

4. המערער כפר תחילה בעובדות כתב האישום, אך לאחר שהחל משפטו ונשמעו חלק מראיות התביעה, לרבות עדות המתלוננת, הגיעו הצדדים להסדר טיעון לפיו כתב האישום יתוקן והמערער יודה בעובדות כתב האישום המתוקן
עמוד 2

וישלח לתסקיר שירות מבחן, מבלי שהמלצת שירות המבחן תחייב את הצדדים. הסדר הטיעון לא כלל הסכמה לעניין העונש. ביום 4.12.2011 הודה המערער בעובדות כתב האישום המתוקן, בהתאם להסדר הטיעון, והורשע על פי הודאתו בעבירות האמורות לעיל. בהתאם להסדר הטיעון, הורה בית המשפט על עריכת תסקיר שירות מבחן.

5. תמצית תסקיר שירות המבחן – המערער רווק כבן 30, נעדר עבר פלילי. המערער התגורר בבית אימו עד למעצרו. המערער קיבל אחריות על המעשים שבכתב האישום והודה כי רצונה של המתלוננת להיפרד ממנו גרם לו לתחושות של כעס ושל פגיעה בערכו ובכבודו, וכי הוא חווה את רצונה לסיים את הקשר כבגידה בו. המערער ציין כי פיתח תלות במתלוננת והתקשה להיפרד ממנה. על רקע זה הסביר המערער את התנהגותו האלימה כלפי המתלוננת. המערער טען כי במעשיו ניסה להפחיד את המתלוננת אך לא לפגוע בה, וכי לאחר מעשה הופתע מעוצמת הפגיעה בה. שירות המבחן התרשם כי המערער חווה את רצונה של המתלוננת להיפרד ממנו כנטישה של דמות אימהית וכניצול רגשי וחומרי שלו, וכי באופן כללי הוא רואה את עצמו כקורבן במערכת היחסים. שירות המבחן התרשם מדפוסים של גבר אלים, רכושני ושתלטן. כמו כן התרשם שירות המבחן מחלקים מניפולטיביים בהתנהגותו של המערער. שירות המבחן ציין כי המערער התקשה להתייחס לפגיעה במתלוננת ולנזק שנגרם לה כתוצאה ממעשיו. לנוכח האמור לעיל המליץ שירות המבחן על ענישה מוחשית בשילוב אלמנטים טיפוליים.

6. תמצית תצהיר נפגעת העבירה – המתלוננת הינה אישה גרושה, המגדלת לבדה את שלושת ילדיה. המתלוננת ציינה כי חייה השתנו ללא היכר בעקבות מעשיו של המערער: היא חיה כל הזמן בפחד ובחרדה, שמא ישלח המערער שליח לממש את אימויו או יממשם לאחר צאתו מהכלא; היא נבהלת מכל רעש ומכל סכין; הצלקות שעל גופה והכאבים שהיא חווה מזכירים לה את מעשיו של המערער; בעקבות מעשיו של המערער היא איבדה אמון באנשים, ובגברים במיוחד; היא סובלת מהתפרצויות בכי, מאובדן ריכוז, מקשיי שינה ומחרדות; היא נוטלת תרופות פסיכיאטריות, על אף שאלה גורמות לה לתופעות לוואי. המתלוננת תיארה את הצלקות שנתרו על גופה, שמהוות תזכורת תמידית למה שקרה לה, ואת הכאבים הפיזיים שיש לה גם כעת במסגרת כל פעילות גופנית. המתלוננת ציינה כי מעבר לנזקים הפיזיים והנפשיים נגרמו לה גם נזקים כלכליים שאת היקפם המלא היא מתקשה לאמוד בשלב זה, כאשר מדובר בכספים שהוצאו לטובת טיפולים פסיכולוגיים ופסיכיאטריים ולכיסוי הוצאות נוספות.

7. טיעוני הצדדים לעונש – באת-כוח המאשימה הגישה תעודה רפואית, שנערכה על ידי הפסיכיאטרית שטיפלה במתלוננת, במסגרתה צוין כי המתלוננת סובלת מתסמונת דכאונית בולטת בעקבות הטראומה שעברה, וכי היא מטופלת בתרופות פסיכיאטריות שונות וזקוקה להמשך מעקב פסיכיאטרי. באת-כוח המאשימה ציינה כי העונש המקסימאלי שהמחוקק קבע בצד העבירה העיקרית (חבלה בכוונה מחמירה) הינו עונש של 20 שנות מאסר. נטען כי בפסיקה ניתן למצוא מגמת ענישה מחמירה במקרים דומים, שבהם נגזרו עונשי מאסר ארוכים. באת-כוח המאשימה הדגישה את הרכיבים המלמדים על חומרה יתרה במעשי המערער: תכנון מוקדם, התנהלות אובססיבית לפני האירוע ובמהלכו, ניצול האמון שנתנה בו המתלוננת, ריבוי דקירות, חטיפת המתלוננת בעודה פצועה ומדממת תוך הימנעות במשך כשעה וחצי מהזעקת עזרה רפואית וניסיון להדיח את המתלוננת לעדות שקר. עוד נטען כי המערער אמנם חסך בסופו של דבר זמן שיפוטי, אך לא חסך את עדותה של המתלוננת במשפט. לפיכך ביקשה באת-כוח המאשימה לגזור על המערער עונש מאסר בפועל ארוך ומרתיע, בנוסף לעונש מאסר על תנאי ממושך וחייב המערער בתשלום פיצויים למתלוננת.

בא-כוח המערער טען כי יש להתחשב בעובדה שהמערער נעדר עבר פלילי, ולכן ביקש לראות את המקרה כנקודתי וחריג. נטען כי המערער היה מאוהב במתלוננת, וכנס לסערת רגשות נקודתית ובלתי נשלטת לנוכח רצונה של המתלוננת להיפרד ממנו. נטען כי בסופו של דבר המערער הוא זה שהזעיק אמבולנס עבור המתלוננת. עוד נטען כי

המערער אכן הסתובב עם המתלוננת הפצועה ברכב במשך כשעה וחצי, אך לא עשה זאת מתוך רצון להחמיר את מצבה אלא מתוך חוסר אונים, ולראיה שבסופו של דבר הוא הזמין אמבולנס. בנוסף נטען כי יש להתחשב בעובדה שבני משפחתה של המתלוננת היכו את המערער נמרצות בהגיעם לבית החולים. בא-כוח המערער הפנה לפסיקה מקלה, במסגרתה נגזרו על נאשמים בעבירות של תקיפת בת זוג וגרימת חבלה חמורה עונשי מאסר שנעו בין 24 ל-30 חודשי מאסר, וביקש להבחין בין המקרה דנן לבין הפסיקה שהגישה באת-כוח המאשימה.

8. בגזר הדין ציין בית המשפט המחוזי (השופטת ח' הורוביץ) כי העבירות שביצע המערער הינן קשות וחמורות, וכי אך בנס לא נגרמה תוצאה קטלנית יותר לאחר 18 הדקירות שדקר המערער את המתלוננת. צוין כי המערער חדל מהדקירות רק לאחר שהמתלוננת בתושייתה התחננה על חייה, הבטיחה לו כי לא תעזוב אותו, והסכימה לדרישתו לומר כי אדם אחר דקר אותה. צוין כי גם אז המערער לא מיהר להושיט עזרה למתלוננת, כשהיא מתבוססת בדמה ופוחדת פחד מוות, אלא חטף אותה ובמשך כשעה וחצי הסיע אותה הלוך ושוב בזמן שהוא מתכנן כיצד לחלץ עצמו מהסיטואציה. עוד נקבע כי גם לאחר מכן, עת שהה המערער במעצר, ניסה המערער לקשור קשר על מנת לגרום לפגיעה חמורה במתלוננת. נקבע כי לא מדובר באירוע חד פעמי וספונטני שנעשה בתגובה לקינטור בסמיכות לאירוע, אלא מדובר באירוע מתוכנן. עוד צוין כי המערער לא חש בשום שלב אמפתיה כלשהי למתלוננת. צוין כי יש להביא בחשבון את העובדה שהמתלוננת נאלצה להעיד בבית המשפט ולחוות פעם נוספת את האירוע הקשה. בית המשפט ציין כי אין ספק שהמתלוננת נפגעה קשה פיזית וכי ברור שהטראומה הנפשית בה היא נתונה תלווה אותה ימים רבים, ואולי אף עד אחרית ימיה.

בית המשפט ציין כי למרבה הצער התופעה של אלימות כלפי בת זוג שמבקשת להיפרד מבן זוגה, לרבות שימוש בסכין, הינה תופעה שכיחה יותר ויותר במחוזותינו, וכי אירועים כאלו מסתיימים לא אחת בתוצאות קטלניות. צוין כי מובן מאליו שזכותה של אישה להיפרד מבן זוגה וכי אין שום צידוק לנקיטה באלימות מצידו של בן הזוג בתגובה לפרידה כזו. לפיכך נקבע כי מעשים מסוג זה מחייבים ענישה מחמירה ומרתיעה, שתעביר לציבור מסר חזק וברור כי מי שנוקט באלימות כזו כלפי אישה דינו מאסר ממושך, גם אם מדובר בהרשעה ראשונה. זאת ועוד, נקבע כי כיוון שמדובר בשלושה אישומים ובמסכת של מעשים חמורים וקשים, יש לבחון את העונש שראוי להטיל בהתחשב בענישה המקסימאלית הקבועה בחוק - 20 שנות מאסר בגין עבירת גרימת חבלה בכוונה מחמירה ו-10 שנות מאסר בגין עבירת חטיפה. בית המשפט העיר כי "לא מצאתי הרבה לזכותו של המערער", וקבע כי לנאשם לא היו נסיבות חיים קשות במיוחד, כי הוא גדל במשפחה נורמטיבית, כי מדובר באדם בוגר ומשכיל, וכי הודאתו ניתנה בשלב מתקדם לאחר שהמתלוננת כבר העידה. עם זאת, צוין כי יש ליתן משקל להודאת המערער ולחרטה שהביע בבית המשפט, כמו גם לעברו הנקי ולפגיעה הפיזית מידי בני משפחת המתלוננת. לנוכח כל השיקולים הללו, נגזרו על המערער העונשים המפורטים בכותרת לעיל.

תמצית הטענות בערעור

9. המערער טוען - באמצעות בא-כוחו, עו"ד אורי פלדמן - כי בית המשפט המחוזי החמיר עימו יתר על המידה בגזרו עונש קשה ובלתי מידתי, החורג באופן קיצוני מרמת הענישה הסבירה בעבירות מסוג זה. נטען כי לבית המשפט המחוזי הוצגה פסיקה בעבירות דומות בהם נעה הענישה בין 24 ל-30 חודשי מאסר. המערער אינו חולק על העובדה שמגמת הפסיקה הינה להחמיר בענישה בעבירות אלימות חמורות בנסיבות כגון דא, אך טוען כי העונשים שנגזרו על המערער במקרה זה חורגים באופן קיצוני מהמתחם הראוי והנכון. עוד נטען כי היה מקום ליתן משקל גדול יותר לעובדה שהמערער הינו אדם נורמטיבי ללא עבר פלילי; לעובדה שלא נגרמו למתלוננת חתכים בפניה; לעובדה שהמערער הזעיק עזרה רפואית למתלוננת; לפגיעה הפיזית שנגרמה למערער מידי בני משפחת המתלוננת; לחרטה הכנה שהביע

המערער ולהודאת המערער שחסכה בזמן שיפוטי.

10. המשיבה טוענת - באמצעות בא-כוחה, עו"ד חיים שוויצר - כי אין מקום להתערב בגזר דינו של בית המשפט המחוזי. המשיבה מפנה לפסק דינו של בית משפט זה בע"פ 925/07 חדד נ' מדינת ישראל (18.6.2008) (להלן: עניין חדד), שבמסגרתו נגזרו על הנאשם, בנסיבות דומות יחסית, 12 שנות מאסר בגין תקיפת אשתו ושנה וחצי מאסר בגין פגיעת בתו. המשיבה הדגישה את חומרת הנסיבות במקרה דנן - החל מהאיומים שהשמיע המערער כלפי המתלוננת תוך שימוש בסכין כחודש לפני אירוע התקיפה העיקרי; עבור בדקירות המרובות ובנסיעה הארוכה עם המתלוננת הפצועה ברכב, תוך ניסיון להניעה למסור גרסה שלפיה הותקפה על ידי אדם אחר; וכלה בניסיונו של המערער לקשור קשר לפגוע במתלוננת מתוך כתלי בית המעצר. לנוכח טענת המערער כי יש להתחשב בעובדה שלא דקר את המתלוננת בפניה, ביקש בא-כוח המשיבה להגיש לעיונו את התצלומים של המתלוננת שהוגשו בשלב הטיועונים לעונש בבית המשפט המחוזי, שבהם נראות הצלקות המרובות שנותרו על גופה. עוד נטען כי המערער לא גילה בשום שלב אמפתיה למתלוננת - לא עת הייתה פצועה ומתבוססת בדמה, לא בעודו נתון במעצר כשניסה לקשור קשר לפגוע בה שוב, ולא בבית המשפט כשנאלצה להעיד ולשחזר את כל האירוע. נטען כי החרטה של המערער אינה מתבטאת במעשים וכי הוא לא נקט בהליך שיקומי כלשהו עד עתה.

11. המתלוננת התייצבה לדין בערעור לפנינו וביקשה להשמיע מספר דברים. נעתרנו לבקשתה ושמענו ממנה על הקשיים הפיזיים והנפשיים שהיא חווה מאז האירוע. המתלוננת ביקשה להדגיש כי היא לא עשתה שום דבר רע, וכי המערער פגע בה באכזריות אך ורק עקב רצונה להיפרד ממנו. לנוכח דברי בא-כוח המערער בדיון ביחס לעובדה שהמערער לא דקר את המתלוננת בפניה, ביקשה המתלוננת להדגיש כי המערער דקר אותה בכל חלקי גופה וכי נותרו לה צלקות בולטות מהדקירות.

12. בתסקיר שירות המבחן העדכני שהוגש במסגרת הערעור נכתב כי המערער השתלב בתעסוקה בבית הסוהר. עוד צוין כי המערער ביטא בעבר מוטיבציה ראשונית להשתלב בטיפול ונמצא מתאים להשתלב בקבוצה טיפולית ראשונית לשליטה בכעסים. המערער השתתף בקבוצה כזו שנפתחה בחודש נובמבר 2013, אך לאחר שלושה מפגשים הוא אמר כי אינו מעוניין להמשיך במפגשים. צוין כי לאחרונה שב המערער והביע רצון להשתלב בקבוצה טיפולית, והתאמתו לכך תיבחן בעתיד.

דין והכרעה

13. עיינו היטב בפסק דינו של בית המשפט המחוזי, בהודעת הערעור ובתסקירי שירות המבחן. שמענו את טענות הצדדים ואת דברי המתלוננת במסגרת הדיון שנערך לפנינו. בחנו את הפסיקה אליה הפנו באי-כוח הצדדים. בסופו של דבר, הגענו למסקנה כי אין מקום להתערבותנו וכי דין הערעור להידחות. על אף שהעונש שנגזר על המערער אינו עונש קל כלל ועיקר, שוכנענו כי מדובר בעונש שהולם את הנסיבות הקשות של המקרה דנן וכי אין הצדקה להתערבותנו [לגישה לפיה בית משפט זה יתערב בעונשים שנגזרו על הנאשם רק במקרים יוצאי דופן של חריגה קיצונית מרף הענישה או כשנפלה טעות בולטת בגזר הדין, ראו למשל: ע"פ 3091/08 טרייגר נ' מדינת ישראל (29.1.2009)].

14. אף שחומרת הדברים ברורה בעינינו, אנו מוצאים לנכון להדגיש כי מעשיו של המערער הינם קשים ומזעזעים, וכי הצטברותם יחד למסכת חמורה אחת מחייבת נקיטה בענישה מחמירה. נחזור, בקצרה, על עיקרי הדברים. תחילה איים

המערער על המתלוננת בסכין לבל תיפרד ממנו (האישום השני). לאחר שנוכח לדעת כי המתלוננת עומדת על דעתה להיפרד ממנו, הגיע המערער למקום עבודתה של המתלוננת וטמן לה מלכודת כשביקש ממנה להסיעו לביתו דרך שביל עפר, ואז דקר אותה שוב ושוב - תוך ניצול העובדה שהם מצויים ברכב והמתלוננת אינה יכולה להימלט - 18 דקירות בידיה, בחזה, בבטנה. אחר כך נסע המערער ברכב במשך כשעה וחצי, כשהמתלוננת הפצועה והמדממת לצידו, תוך שהוא חושב כיצד לחלץ עצמו מהאירוע ו"מסביר" למתלוננת שעליה לספר שאדם אחר דקר אותה ושהיא התקשרה אליו לעזרה (האישום הראשון). ולבסוף, גם כששהה המערער בתא המעצר, לא הרפה מתוכניתו לנקום במתלוננת וביקש מאדם אחר לסייע לו באיתורו של מי שיגרום לה לחבלה חמורה (האישום השלישי).

כל אחד מהמעשים הללו מעיד בבירור על הסכנה הגבוהה הגלומה במערער, וכל המעשים יחד מעידים על נחישותו לפגוע במתלוננת ועל התעוזה הרבה שלו. קשה לקבל בנסיבות העניין את טענת המערער כי מדובר ב"סערת רגשות נקודתית ובלתי נשלטת" שנבעה מרצונה של המתלוננת להיפרד ממנו. נהפוך הוא, נראה דווקא כי מדובר באירוע מתוכנן היטב, וכי המערער היה "ממוקד מטרה" לאורך כל הדרך. המערער ביקש לנקום במתלוננת שכל "חטאה" היה רצונה להיפרד ממנו. הדעת אינה סובלת שאישה תחשוש להיפרד מבן זוגה, שמא ינקוט כנגדה באלימות קשה ומסכנת חיים. למותר לציין כי זכותה של אישה להיפרד מבן זוגה בכל עת מבלי לחשוש לחייה כתוצאה מתגובה אלימה שלו. לא בכדי נאמר בפסיקת בית משפט זה בעבר כי "למרבה הדאבה, התופעה של תקיפת נשים שוב אינה נדירה במקומותינו, והמעט שיכולים בתי המשפט לתרום לביעור נגע זה, הוא השתתם של עונשי מאסר ממושכים, ואולי בדרך זו ניתן יהיה להרתיע בעלים אלימים, ולהביאם להרהור נוסף בטרם יתנו דרור לתוקפנותם" (השופט א' לוי בעניין חדד).

15. זאת ועוד, אין להתעלם מהעובדה שמדובר בשלושה אישומים ובמסכת מתמשכת של מעשים חמורים וקשים ששיאה בנסייעת רכב שבמהלכה דקר המערער את המתלוננת עשרות דקירות, חטף אותה והדיח אותה לשקר כשהיא פצועה ומדממת וחוששת לחייה. בצדק קבע בית המשפט המחוזי כי יש לשקול את העונש שראוי להטיל על המערער בנסיבות העניין תוך התחשבות בענישה המקסימאלית הקבועה בחוק בצד כל אחת מהעבירות בהן הורשע - 20 שנות מאסר בגין עבירת גרימת חבלה בכוונה מחמירה, 10 שנות מאסר בגין עבירת חטיפה, 5 שנות מאסר בגין עבירת הדחה בחקירה, 3 שנות מאסר בגין עבירת איומים. אף אם נבחן "רק" את שתי העבירות המרכזיות שבהן הורשע המערער, כפי שעשה בית המשפט המחוזי, הרי שמדובר בעונשים שמצטברים ל-30 שנות מאסר (למען שלמות התמונה, נעיר בנקודה זו כי תיקון 113 לחוק העונשין לא חל על המקרה דנן, ולכן לא קבע בית המשפט המחוזי מתחם ענישה נפרד לכל אחת מהעבירות. עם זאת, נראה לנו שגזר דינו של בית המשפט המחוזי תואם ברוחו, ובעיקר בתוצאתו, את העקרונות שנקבעו בתיקון 113). אשר לטענה כי ראוי להבחין בין המקרה דנן לבין המקרה שנדון בעניין חדד, מן הטעם שהמערער כאן לא דקר את המתלוננת בפניה להבדיל מהמערער שם; ראוי היה שטענה מקוממת זו לא תיטען כלל. המערער דקר את המתלוננת 18 דקירות - בזרועותיה, בחזה, בבטנה ובמפשעתה - תוך סיכון חייה ותוך הותרת צלקות בגופה ובנפשה, כאשר יש להניח שיחלוף זמן רב, אם בכלל, עד שתוכל להשתקם ולהתאושש מהאירוע. בנסיבות אלה אין ספק שהעובדה שהמערער "נמנע" מדקירות בפניה של המתלוננת אינה צריכה להיזקף לזכותו. זאת ועוד, אף שהנסיבות בשני המקרים מזעזעות וקשות, וכל אחד מהמקרים עומד בפני עצמו, נראה שבמובנים מסוימים הנסיבות במקרה דנן חמורות מאלה שנדונו בעניין חדד ומעידות על תכנון מדוקדק ועל מסוכנות גבוהה במיוחד.

16. אשר לטענת המערער כי יש להקל בעונשו תוך התחשבות בעברו הנקי ובאורח חייו הנורמטיבי עד לאירועים מושא כתב האישום; אין בידינו לקבל טענה זו בנסיבות העניין. המערער הוכיח במעשיו כי הוא "ממוקד מטרה" בכל הנוגע לרצונו לפגוע במתלוננת, וספק אם בנסיבות העניין שונה עניינו ממי שנוהג שוב ושוב באלימות כלפי בת זוגו (מבלי

שהורשע בכך) וכשהוא מגיע לבית המשפט לגזירת דינו טוען כי עברו נקי ואורח חייו נורמטיבי [השוו לדברי השופט ס' ג'ובראן בע"פ 4875/11 מדינת ישראל נ' פלוני (26.1.2012) (להלן: עניין פלוני)]. אשר לטענת המערער כי קיימת פסיקה שבה נגזרו גם עונשים קלים יותר בגין העבירה של חבלה בכוונה מחמירה; אכן, לא נעלמה מעינינו פסיקה זו, אך לא מצאנו כי מדובר בנסיבות דומות (ראו למשל הנסיבות שנדונו בעניין פלוני), וכאמור אנו סבורים כי הנסיבות במקרה דנן חמורות במיוחד. לבסוף, אשר לטענת המערער כי היה מקום להקל בעונשו לנוכח הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן והחרטה שהביע; אנו סבורים כי בית המשפט המחוזי התחשב בשיקולים אלו ואין מקום להתחשבות נוספת מצידנו. נזכיר בנקודה זו כי הודאתו של המערער ניתנה רק לאחר שהמתלוננת נאלצה להעיד בבית המשפט ושיחזרה פעם נוספת את האירוע הקשה מעל דוכן העדים. משכך, יש ליתן משקל מופחת (אך לא משקל אפסי) להודאה זו.

17. בטרם סיום נעיר כי במהלך הדיון לפנינו ניסה בא-כוח המערער "לפתוח מחדש" גם את סוגיית גובה סכום הפיצוי שנפסק לטובת המתלוננת בבית המשפט המחוזי. לא אפשרנו קו טיעון זה משתי סיבות: ראשית, מכיוון שלא נמצא זכר לטענה זו בהודעת הערעור; ושנית - וזה העיקר - מכיוון שהמתלוננת כלל לא צורפה כצד לערעור. בבחינת למעלה מן הצורך נעיר כי אף לו היה מונח לפנינו ערעור מסודר בסוגיה זו, ספק אם היינו נעתרים לו בנסיבות העניין. הפיצוי שנפסק למתלוננת - ואשר בדיון לפנינו התברר כי ממילא טרם שולם, ולו גם מקצתו - אינו נראה לנו חריג בהתחשב בנזקים הפיזיים והנפשיים שנגרמו למתלוננת בנסיבות העניין.

18. סיכומו של דבר; לא מצאנו הצדקה להתערב בגזר הדין, ואנו דוחים את הערעור.

ניתן היום, י"ח בסיון התשע"ד (16.6.2014).

שופט

שופט

שופט
